Silinməz Travma

Silinməz Travma

Yolun palçığa bulanmış ərazisində, qışın soyuğu və yağışın zərbələri altında hər bir şey zəif işıqda dumanlanmışdı. Səhərdən bəri yağan yağış, torpağın hər hissəsini, kəndin əsas yolunu palçıqla örtmüşdü. Havanın qararması ilə, saat artıq 7-8-ə yaxınlaşırdı. Üstü başı palçığa batmış, uşaq tələsmə ilə yolu keçirdi. Ayağını hər basdığında palçıq tərs bir şəkildə ağzını bağlayan qədər hışıltı ilə qapalı olurdu. Gözlərindən süzüldü bir neçə damcı yaş, yanaqlarını yuyaraq, soyuqdan titrəyən əlləri ilə öskürə-öskürə yol alırdı. Onun ardı kəsilən səssizlikdə, zamanın necə sürükləndiyini anlamayacaq qədər bir uzaq düşüncəyə dalmışdı. Bir neçə dəqiqə sonra evə çatmağa beş dəqiqəlik yolu qalmışdı ki, bütün ətraf kəskin bir şəkildə dəyişdi. Gözlərini qamaşdıran bir işıq yeri zərbəsi kimi içəriyə doldu. Səsin qırılmağına səbəb olan yavaş, dərin bir ahınla ətrafda hamıdan və hər şeydən uzaqlaşıb sadəcə qaranlıqda itirdi. Zaman durdu sanki. Səssizlikdə, bir şeyin çox yaxınlaşdığını hiss etdi, sonra bir əl onun ağzını bağladı, sonra burnunu əhatə etdi. Bir anlıq vahimə içində boğulurdu, nəfəsini harda alacağını bilmədən gözlərini yumulmuş tutmağa çalışdı.

Gözlərini açdığında isə, hər şey fərqli idi. Kəndin artıq tərk edilmiş, qaranlıq guşələrindən birindəydi. Gözləri qarışıqlıq içində önə baxırdı, əlləri güclü bir şəkildə bağlanmışdı. Bu zaman, qaranlıqda silueti görünməyən, naməlum bir şəxs ona qarşı hər cür dəhşəti həyata keçirirdi. Uşaq nə qədər müqavimət göstərməyə çalışsa da, heç bir şey edə bilmədi. Səhər açıldığında, artıq heç bir şey əvvəlki kimi olmayacaqdı. O balaca, o körpə, sonunda evinin qapısının önündə bir yerdə atıldı. Sanki heç nə olmamış kimi, ətrafda təbii bir işıqlı sükunət vardı.

Aradan 10 il keçdi. Dünyanın gedişatı sürətlə dəyişirdi; texnologiya, insanlığın gələcək nəsillərinə ümid verən bir işığa çevrilmişdi. Həyat bir zamanlar bəlkə də xəyal kimi görünən yeniliklərlə daha rahat, daha inkişaf etmiş idi. Küçənin sonunda yerləşən psixotrevapt mərkəzinin iş saatı sona çatırdı. Mərkəzdən çıxan 20-lik cavan oğlan, psixoloji seansını bitirib, könüllü olaraq elmi tədqiqatlara qatılmağa qərar vermişdi. O, laboratoriyaya tələsirdi, çünki bu, həyatının ən mühüm günlərindən biri olacaqdı. Qalın çərçivəli eynəyi və dövrün modasına uyğun saç stili ilə diqqəti çəkirdi.

Laboratoriya ona artıq tanış olmuşdu, amma bu gün hər şey fərqli idi. 21-ci əsrin ən müasir texnologiyası – zehin köçürülməsi və saxlanması qurğusu hazır idi və bu texnologiyanın ilk sınağına məhz o, könüllü olaraq qatılmışdı. O, A.R.Z.U ("Artificial Retention of Zonal Uploading" – Zonal Yükləmənin Süni Saxlanılması) kod adı ilə test ediləcək ilk insan

olacaqdı. Bu, yalnız bir insanın deyil, bəlkə də bütün insanlığın gələcəyini dəyişəcək bir layihə idi.

Laboratoriyada hər şey tamamilə hazır idi. Arzu, son dəfə dünyaya baxdı. Nə düşündü, nə hiss etdi – yalnız özünə suallar verərək: “Dünya, bir gün yenidən oyanacaqmı?” Bunu heç kim bilə bilməzdi, amma o, bu prosesə könüllü olmaqla, gələcək nəsillərə bir ümid işığı buraxmağa hazır idi.

Beyninə bağlanan naqillər, bütün məlumatlarını bir prizmaya göndərirdi. Səhərə yaxın, bütün data prizmada transfer edildikdən sonra, Arzunun bədəni boşaldı. O, artıq yalnız bir kölgə idi. Boş, cansız bir bədən, amma içindəki məlumatlar, şüur, dünya ilə əlaqə – hər şey prizmada toplanmışdı və aktivləşməyi gözləyirdi.

Arzu, artıq bütün insanlıq üçün mühüm bir şəxsiyyətə çevrilmişdi. Onun sayəsində yeni bir era başlayırdı. Bir çoxları bu texnologiyanı kəşf etməyə, yeni dünyanın qurulmasına ümid edirdilər. Amma təbii ki, bu prosesin qarşısını almaq istəyənlər də olacaqdı. Siyasi və iqtisadi münaqişələrin başlamaq təhlükəsi vardı, çünki heç kəs belə bir gücü əlindən buraxmağa hazır deyildi. Amma Arzu, hələ də gözləri açılmamış şəkildə, yeni bir gələcəyin ilk addımını atmışdı. Artıq onun adı, zamanın hər anında, hər bir şəxs tərəfindən xatırlanacaq və insanların gələcəyi, bu yüklənmiş şüurun təməlləri üzərində qurulacaqdı. Aradan 54 il keçdi. Bu zaman ərzində dünya bir çox müharibələrə, inqilablara, çevrilişlərə və üsyanlara şahidlik etdi. Lakin eyni dövrdə, bəşəriyyət mədəniyyət və texnologiya sahəsində də böyük irəliləyişlər əldə etdi. İnsanlar artıq əvvəlki kimidən çox fərqliydilər. Artıq yaşamaq və ölüm anlayışları arasında sərhəd demək olar ki, yox olmuşdu. Yarı-ölümsüz şəxslər, texnologiyanın və bioloji tədqiqatların gətirdiyi yeni həllərlə mümkün olmuşdu. Bu, yalnız bədənə deyil, eyni zamanda insanın zehni və şüuruna da tətbiq edilən bir inqilab idi.

Zihin köçürülməsi texnologiyası o qədər inkişaf etmişdi ki, insanlar artıq biologiya və şüurlarını rəqəmsal dünyada saxlamağı mümkün bilirdilər. Bəzi insanlar öz ruhlarını və xatirələrini "bulud" sistemlərində saxlayır, istədikləri zaman yeni bədənlərə yüklənə bilirdilər. Lakin bu inkişaflar həm də ciddi sosial və etik problemləri gündəmə gətirmişdi. Bu texnologiya yalnız müəyyən təbəqələrə, varlılara və güclülərə məxsus olmağa başlamışdı, çünki bu, bir çox müharibələr və münaqişələrdən sonra məhdud resurslarla idarə edilirdi. Hətta, ölümsüzlük uğrunda

mübarizə aparanlar belə, müxtəlif manipulyasiyalar və siyasi hiyləgərliklərlə qarşı-qarşıya qalırdılar.

Bütün bu dəyişikliklər, insanlıq üçün yeni bir dövrün başlanğıcını təmsil edirdi. Artıq həyat heç vaxt əvvəlki kimi olmayacaqdı. Şüur və bədən arasında sərhədlər silinmiş, ölümsüzlük bir çoxları üçün reallığa çevrilmişdi. Ancaq bununla yanaşı, texnologiyanın bu yeni gücü də cəmiyyətin dərin çatlarına, təbəqələşməyə və güc mübarizələrinə gətirib çıxarmışdı. Kimsə artıq sadəcə "yaşamaq" üçün deyil, yeni həyatlar, yeni kimliklər üçün mübarizə edirdi.

İnsanlar həyatlarını uzatmağın və şüurlarını qorumağın yollarını axtararkən, Arzu'nun adı hələ də insanlar arasında dolaşırdı. Onun keçmişi və bu texnologiyanın başlanğıcı, hələ də dünyanın gələcəyini müəyyən edən ən önəmli simvol idi. Bütün bu illər ərzində, bəlkə də heç kim Arzu'nun həqiqətən hansı vəziyyətdə olduğunu bilmirdi, amma onun varlığı bütün bu inkişafların təməlini təşkil edirdi. Arzu, zamanın çöküşünə, texnologiyanın yüksəlişinə və insanlıq tarixinin ən böyük dəyişikliklərinə bir şahid olmuşdu, amma artıq onun adı yalnız rəqəmsal bir yaddaşda qalırdı.

General, hər zaman olduğu kimi, vahiməli addımlarla iclasa daxil oldu. O, hər addımında sanki bir döyüşə girməyə hazırlaşırmış kimi, ciddiyyətini və təzyiqini hiss etdirirdi. İclasa qatılan şəxslərin arasında müxtəlif rütbəli məmurlar və dövlət nümayəndələri vardı, hamısı sükut içində onun gəlməsini gözləyirdi.
"Bildiyimiz kimi bir problem var və həll edilməmiş şəkildədir." – Generalın sözləri, otaqdakı hər kəsi dərhal diqqətə çəkdi. Hamı nəhayət onun danışmağa başlamasını gözləyirdi.
"Cənab General, araşdırmalar bu məsələnin çoxdan olan bir şeylə qaynaqlandığını göstərir." – Bir şəxs, çox ehtiyatla sözə girdi. O, hər kəsin üzünə baxaraq, mövcud problemi daha dərindən izah etməyə çalışırdı.
General, özündəki gərginliklə sözə qarışdı:
"Mənə maraqlı deyil, nə zamandan olan şeydi. Sadəcə, tez bir şəkildə həll olunması istəyirəm." – onun səsi o qədər sərt və bərk idi ki, sanki hər kəsin ürəyinə dəyəcək qədər təsir edirdi.Otaqda bir neçə nəfər arasında qısa bir səssizlik oldu. Hər kəs onun tələbinə dərhal əməl etmək məcburiyyətində olduğunu bilirdi.
"Başüstə, General." – Çox keçmədən, hər kəs bir-birinə baxaraq etiraz etmədən cavab verdi.

General diqqətlə otaqdakı hər kəsi gözdən keçirdi. O, bir anlıq dayanıb, sonra kəskin bir sual verdi:
?"Dediyim adamı tapdızmı?" – artıq onun tonu daha da kəsilmişdi, bir xəbərdarlıq kimi.
?"Bəli." – Cavab qısa və net idi. Sözün bitməsinə çox az qalırdı.
?"Tamam, içəri gətirin!"

Avtomatik sensorlu qapılar açıldığında, içəri uzun qara paltolu bir adam daxil oldu. Adamın gümüşü rəngdə parlayan sol qolu, texnologiyanın necə irəlilədiyini və onun özünün də bir növ texnoloji dövrün məhsulu olduğunu göstərirdi. Şlyapasını başından çıxardı və General, ona təəccüblə baxmağa başladı. Adamın sağ gözü yox idi və yerinə qırmızı bir sensor yerləşdirilmişdi. Bu, sıradan bir insan deyil, son dərəcə inkişaf etmiş, bəlkə də özündən əvvəlki insanlara nisbətən daha çox texnologiya ilə qarışmış bir varlıq idi.
General, sözsüzcə ona baxmağa davam edərkən, adam sakitcə qarşısında əyləşdi və sanki heç bir hərəkət etmədən, verilən əmri gözləyirdi. O an, əlində olan məlumatlarla dolu kağız Generala təqdim olundu. General, gözlərini kağıza dikərək, məlumatları oxumağa başladı. "2057-ci il doğumlu Yusibov..." yazılanlar sadəcə bir keçmişin başlanğıcı idi. Yusibov, erkən yaşlarda hərbi akademiyaya daxil olmuş, 2071-ci ildə baş verən 3-cü Dünya Müharibəsində aktiv şəkildə iştirak etmişdi. Ancaq döyüşlər ona ağır zərbələr vurmuş və sonrasında yaralanmalar səbəbindən ordudan ayrılmaq məcburiyyətində qalmışdı. Sağaldıqdan sonra, həyatına başqa bir yol seçmişdi. O, 4 ilini kriminal hadisələrin üstünü açmağa həsr etmişdi. Ən təəccüblüsü isə, bir çox cinayəti həll etmiş olsa da, həll edə bilmədiyi, üstünü açmadığı cinayət yox idi.
General, üzünü Yusibova çevirdi və ciddi ifadə ilə danışdı:

- **"Yusibov, vəziyyət olduqca kritikdir. Bizim bütün texnoloji sistemlərə sızan virus təhlükəsizliyimizə ciddi zərbə vura bilər. Sən bu virusun mənbəyini müəyyən edə bilərsənmi?"**

Yusibov, səssizcə bir neçə saniyə düşündü, sonra narahat şəkildə cavab verdi:

- **"Cənab General, bu o qədər də asan deyil. Virus çox incə hazırlanıb, izini sürmək çətindir."**

General, əsəbi şəkildə danışaraq, sözünü kəsdi:

- **"Çətindir demə! Sən ölkənin ən yaxşı mütəxəssislərindən birisən. Bu virusun kim tərəfindən sızdırıldığını 48 saat ərzində bilməliyəm."**

Yusibovun üzündə bir anlıq narahatlıq və gərginlik hiss olundu, amma o, düşünərək cavab verdi:

- **"Araşdıracağam. Lakin tam zəmanət verə bilmərəm ki..."**

General, sözünü kəsərək, daha sərt şəkildə əmr verdi:

- **"Zəmanət vermə, nəticə ver! Milli təhlükəsizlik məsələsidir."**

Yusibov dərindən nəfəs aldı, sonra qətiyyətlə başını əyərək dedi:

- **"Baş üstə, cənab General. Bütün resurslarımı səfərbər edəcəm və virusun mənbəyini tapacağam."**

General, Yusibovun qərarlı cavabına bir qədər rahatlayaraq, onu izləyərək dedi:

- **"Bilirəm ki, sən bunu bacararsan. Əlindəki məlumatların çox önəmi var. Unutma, bu virus yalnız bir sistemə deyil, bütün ölkənin gələcəyinə zərbə vuracaq."**

Yusibov başını salladı və dərhal işə başlamaq üçün yerindən qalxmağa başladı. O, artıq özünü bütün diqqətini bu missiyaya verməyə hazır hiss edirdi. Bu, onun üçün yalnız bir vəzifə deyildi, həm də bütün sistemin qorunması və hətta bəlkə də ölkənin varlığının gələcəyi məsələsi idi. 48 saat sonra, nəticələr ortaya çıxacaq və ya hər şeyin taleyi dəyişəcəkdi.

Yusibovun otağı soyuq və steril idi. Yalnız kompüter ekranının solğun işığı otağı işıqlandırırdı. Ekranda ardıcıl sürətlə sıralanmış rəqəmlər və tarixlər görünürdü. O, diqqətlə mərkəzi sistemin xronoloji data fayllarını nəzərdən keçirirdi. Dəqiqəliyi və peşəkarlığı ilə tanınan Yusibov, gözlərini yormadan, hər bir detala diqqət yetirirdi. Birdən ekrandakı bir tarix onun diqqətini çəkdi – 2023-cü ilin mart ayında qeydə alınmış qara bir data nöqtəsi.

Bu data, digər fayllardan fərqlənirdi. Yusibov dərhal əlini siçana aparıb həmin datanı açmağa çalışdı. Ekranda qısaca bir mesaj göründü: **"Təhlükəsizlik kodu tələb olunur."**

Yusibovun gözləri bir anlıq ekranın üzərində dondular. Bu data niyə belə gizlədilmişdi? Nə üçün xüsusi təhlükəsizlik kodu tələb olunurdu? Həmin fayl, digərlərinə bənzəmirdi. Yusibov təkrarlanan cəhdlərindən sonra, faylın sirrini açıqlaya bilmədi. Məsələni daha dərindən araşdırmağa qərar verdi. Həm də, beynində bir neçə düşüncə meydana gəldi. 2023-cü il, həm də zehin transferi inqilabının baş verdiyi bir dövr idi. O illərdə, beyin və şüur texnologiyalarının inkişafı, bəşəriyyətin tarixində bir dönüş nöqtəsi olmuşdu. Bəs bu məlumatların gizlədilməsi və təhlükəsizlik kodu ilə qorunması, o dövrün bəzi gizli əməliyyatları və ya təhlükələri ilə əlaqəli ola bilərdi?

Yusibov, həmin illərdəki önəmli bəzi hadisələrə nəzər saldı. 2023-cü ilin əvvəllərində baş verən zehin transferi inqilabı, bir çox insanın şüurunun rəqəmsal mühitə köçürülməsi və ölümsüzlüyə bir addım daha yaxınlaşması ilə nəticələnmişdi. Bu texnologiya, yeni imkanlar yaratmış olsa da, bir çox etik və təhlükəsizlik suallarına da yol açmışdı. Həmin ildə, çox sayda insana aid məlumatların sızdırılması, dövlətlərarası münaqişələr və ən əsası, həmin texnologiyanın necə istifadə edildiyi ilə bağlı ciddi narahatlıqlar yaranmışdı.

Yusibov bir neçə an düşündü, sonra özünü toparladı. Bu qeydə alınmış qara data nöqtəsi, onun bu araşdırma üzərindəki düşüncələrini daha da kəskinləşdirirdi. Zəhnindəki hər bir detalı birləşdirərək, onu izləməyə qərar verdi. Əgər bu gizli məlumat, o dövrün ən kritik hadisələrindən biri ilə əlaqədar idisə, o zaman bu virusun mənbəyi və təhlükə, elə həmin keçmişə bağlı ola bilərdi.

Yusibovun gözləri bir anlıq yanıb sönən ekrana dikildi və dərin bir nəfəs aldı. Məqsədinə bir addım daha yaxınlaşmışdı. Amma əvvəlcə bu təhlükəsizlik kodunun arxasında nələrin dayandığını öyrənməli idi. O, həmən əlaqəli şəbəkəyə daxil olub, bu kodun açılmasının yollarını araşdırmağa başladı. Hər şeyin doğru istiqamətə gedib-getməyəcəyini yalnız zaman göstərəcəkdi
. Yusibov əlindəki xüsusi kodları daxil edərək, 2023-cü ildən saxlanılan zehni kompüteri aktivləşdirdi. Bir neçə saniyə sonra, sistemin özəl prosesləri işə düşdü və Arzu, yavaş-yavaş formalaşmağa başladı. Ekranda görüntü tərtib olduqca, Arzu bədənin yeni formasında canlandı. Onun gözləri açıldığında, ətrafındakı dəyişikliklər onu tamamilə şoka saldı. On illər ərzində dünya necə də dəyişmişdi! Texnologiya, dizayn, insanların görkəmi – hər şey fərqli, yeni və qeyri-adi idi.

Arzu, başını qaldırıb ətrafına baxarkən, əvvəlcə donub qaldı. Bütün bu yeniliklər və qeyri-adi mühitin qarşısında, o, ancaq titrəyən bir səslə:

- **"Bu... bu necə mümkün ola bilər?"** - deyə pıçıldadı.

Yusibov onun yanında sakitcə dayanıb, təmkinlə hazırlanmış xüsusi patı hazırladı. Bir neçə saniyə sonra, o, Arzunun damarına yeritdi. Bu, Arzunun şok vəziyyətini yumşaldıb, onu daha nəzarət altına almağa kömək edəcəkdi.

- **"Sakit ol, hər şey yaxşı olacaq"** – deyə Yusibov səsini sakitləşdirərək pıçıldadı.

Arzu, yavaş-yavaş özünü toplamağa başladıqca, Yusibov onun üzərindəki təcrübəli nəzarətini davam etdirirdi. Bir neçə dəqiqə sonra, Arzu yavaş-yavaş özünü toparladı, amma onun üzündəki qorxu və çaşqınlıq hələ də açıq şəkildə görünürdü.

Yusibov bir qədər baş sındıraraq, düşünməyə başladı. O, qeyri-adi bir şəkildə gizlədilmiş qara data nöqtəsinin Arzunun zehninin transfer edildiyi datalarla eyni olduğunu başa düşdü. Yusibov əvvəllər Arzuya şübhə ilə yanaşmışdı, amma indi vəziyyəti daha diqqətlə qiymətləndirməli olduğunu anladı. Bu qədər gizlilik, bu qədər şübhəli məqamlar... Bütün bunlar onu daha çox araşdırmağa təşviq edirdi.

Yusibov, Arzunun bütün datalarını və məlumatlarını daha dərindən analiz etməyə qərar verdi. O, əvvəlcə Arzunun şüurunun bərpası və təkmilləşdirilməsi üzərində işləmiş, amma indi Arzunun transferinin məqsədini və nəticələrini daha diqqətlə öyrənməli idi. Nəhayət, hər şeyin daha çox gizli və mürəkkəb olduğunu başa düşdü. Yusibov daha təmkinli olub, hər şeyi daha detallı öyrənmək niyyətinə gəldi. Bu, yalnız Arzunun keçmişi ilə bağlı bir məsələ deyil, eyni zamanda bəşəriyyətin gələcəyi üçün də vacib ola bilərdi.

Arzu, yeni dünyaya gəldiyi kimi, Yusibovun araşdırmalarına da şərait yaratmış oldu. Yusibov bu hərəkətinin çox böyük nəticələr doğuracağını bilirdi, amma artıq geri çəkilmək üçün çox gec idi.Arzunun elektron beyin tomoqrafiyasını əldə etmək üçün Yusibov güvəndiyi ən yaxın adama, Fıdı Həkimə apardı
-Salam fıdı bilet necəsən?
-Sağol köhnə ortaq həmşəki kimi lboy orqanam,nə köməyim dəyə bilər sənə?

-Yanımdakı canbalanın şüuraltı datalarına bax lazımlı məlumat ola bilər.
Fıdı həkim Arzunun beyin dalğalarını diqqətlə təhlil edərkən qəribə bir anomaliya ilə qarşılaşdı. Kompüter ekranında virusa aid kodlar ardıcıl olaraq yanıb sönürdü.
"Yusibov, gəl bir bax" - dedi Fıdı həkim ciddi ifadə ilə. - "Bu virus faylı Arzunun yaddaşına elə ustalıqla yerləşdirilib ki, sanki onun beyninin bir hissəsinə çevrilib."
Yusibov yaxınlaşıb ekrana baxdı. Sonra daha dərindən araşdırmalar apardılar. Bir müddət sonra həqiqət üzə çıxdı - həmin zərərli fayl Arzunun 10 yaşında olduğu həmin travmatik gecədə yerləşdirilib.
"Demək ki, bu heç də təsadüfi deyilmiş" - deyə Yusibov mızıldandı. - "Kimsə Arzunun beyninə məhz o gecədən virusu yükləyib.
Həmin virusun şifrəsini isə ancaq onun sahibi bilə bilərdi,Yusibov artıq bu məsələni General ilə təhlil etmək zamanı olduğunu bilirdi.
Yusibov General ilə görüşüb ciddi bir ifadə ilə danışmağa başladı:
"Cənab General, virusun mənşəyi ilə bağlı mühim məlumat əldə etdim. Virus əslində 2013-cü ildə Arzuya gizli şəkildə yerləşdirilib. On il passiv rejimdə gözləyib. 2023-cü ildəki eksperiment zamanı aktivləşib və Arzu vasitəsilə yayılmağa başlayıb."
General gərgin şəkildə soruşdu: "Bəs virusun tam şifrəsini kim bilir?"
Yusibov qətiyyətlə cavab verdi: "Ancaq həmin təcavüzçü. Virus elə hazırlanıb ki, yalnız onu yerləşdirən şəxs tam kodunu açıb sistemə nəzarət edə bilər."
General bir anlıq düşündü: "Yəni şəbəkəmizə kimin sızdığını tapmaq lazımdır?"
-Yusibov dedi:aradan 64 il zaman gəlib keçib,bunu edən adamın indi yaşadığı heç məlum belə deyil
-(General) çox önəmli bir məsələyə toxundun hələki sən araşdırmalara davam et başqa çarəmiz yoxdu.
Yusibovun uzun sürən araşdırmaları nəticəsiz qalmışdı.Soyuqqanlı Yusibov artıq özünü itirməyə başlamışdı,ancaq daha sonra Yusibov laboratoriyada texniki heyətlə birlikdə keçmişi izləmək üçün xüsusi bir cihaz üzərində işləməyə başladı. Cihaz həmin dövrün texnoloji imkanları ilə məhdudlaşırdı - yalnız baş verənlərin ümumi səhnələrini və koordinatlarını göstərə bilirdi, lakin dərin detallara enə bilmirdi...
Yusibov otağının işıqları sönük, ekranlar isə ardıcıl görüntülərlə doluydu. Gecənin yarısı idi. Onun gözləri qırmızı damarlı, yorğun, lakin qətiyyətli idi. Hər görüntüdə Arzunun keçirdiyi travmatik anları təkrar-təkrar izləyirdi.
Ekranlarda Arzunun uşaqlıq görüntüləri, acınacaqlı fəryadları, gözyaşları bir-birini əvəz edirdi. Yusibov sanki hər görüntüdə cinayətkarın izini axtarırdı. Əlindəki qələm titrəyirdi, siqaret küllüyi dolub daşırdı.

"Mütləq səni tapacağam" - deyə pıçıldadı,ancaq tapa bilmirdi
Yusibovun planı qeyri-adi və mürəkkəb idi. O, öz beyninin tam data strukturunu iki yerə ayırmışdı. Biri onun orijinal bədənində qalacaq, digəri isə köhnə evinin zirzəmisindəki xüsusi hazırlanmış bir sistemdə saxlanılacaqdı.

Məqsəd aydın idi - gələcəkdə ona qarşı hər hansı bir təhlükə yarandığı təqdirdə, orijinal beyin dataları silinəcək. Eyni zamanda zirzəmidəki kopiya aktivləşəcək və Yusibov həmin anda keçmişdəki vəziyyətinə qayıdacaqdı.Bu, onun həyat fəlsəfəsinə çevrilmişdi - daim bir addım irəlidə olmaq, təhlükəni əvvəlcədən görmək və lazım gəldikdə "sıfırdan" başlamaq.Yusibov bunu özünün həyat strategiyası hesab edirdi. Sanki o, zamanda səyahət edə biləcəkmiş kimi hazırlaşırdı.Xatırladım ki bu proses avtomatik şəkildə olacaq formada təyin edilmişdi.
İllər keçdi Yusibov yatalaq xəstəsi olmuşdi ancaq ölməyə hazır deyildi,yataqda olsa belə irəliləyən texnologiyalar sayəsində araşdırmasını davam etdirirdi bir yandan Arzuda öz şəxsi həyatına davam edir ara bir Yusibovu ziyarət edirdi.
O illərdə Yeraltı dünyasında yeni cyber-baron məhşurlaşmışdı,Əsil adı Əhmədov Elvin olsada ətrafdakılar ona Məstan deyirdi.Dövlətin siyasi işlərindən tutmuş hər sektorda əl soxa bilən Məstan çoxdan qazandığı uğuru,yəni İllər əvvəl köçərtdiyi sistemin bir daha işləməməsi üçün ilahi tapşırığı yerinə yetirməli idi,hansı ki virus nəticəsində yox olan,,Yusibovu depresiyaya salan,Generalın ölümü ilə nəticələnən bu sistem Məstanın böyük planın parçası imiş.Məstan planı sadə idi keçmişə adam göndərib Arzuya virus yerləşdirmək və bu virus vaxtı çatanda ölkənin kompüter sistemlərinə zədə vuracaq idi.Bunu etmək üçün isə bir problem var idi və onu Məstan çoxdan həll etmişdi-(zaman maşını).Məstanın şəxsi elm adamları bunu hazırlamışdı hər şey hazır idi ancaq ölkənin ən yaxşı beyin kontrol həkimi lazım idiki birisini rahat şəkildə keçmişə göndərsin.Bu adam isə Fıdı həkim idi
İşıq zəifdir, kölgələr hər yeri bürüyüb. Məstan baron rahat görünür, amma gözlərində soyuq, təhdidkar bir ifadə var. Fıdı həkim narahatdır, yavaş-yavaş barmaqlarını oynadır.
Məstan:(Sakit və soyuq tonda) Bilirsən, Fıdı, köhnə dostlara arxalanmaq hər zaman yaxşıdır. Amma dostluğun da bir dəyəri var, elə deyilmi?
Fıdı həkim:(Sözləri çəkinərək) Məstan, mən Yusibova... ona... mən xəyanət edə bilmərəm. Bizim dostluğumuz...
Məstan:(Bir qədər irəli əyilərək) Dostluq? Hə, gözəl sözlərdir. Amma bilirsən, bu dünyada sağ qalmaq üçün dostluq yox, ağıllı seçimlər lazımdır. Yusibov sənə nə verdi? İnam? Hörmət? Onlar səni bu masadan sağ çıxarmağa yetəcəkmi?

Fıdı həkim:(Susur, başını aşağı salır)
Məstan:(Səsini bir qədər yumşaldaraq) Mən sənin köhnə dostunam. Biz birlikdə çox şey gördük. Mənə kömək etsən, həm dostluğumuz davam edər, həm də mən səni çətinlikdən qoruyaram. Yusibov isə... Yaxşı, sənlə müharibə etməz, amma başa düş ki, mənim planımdan kənarda qalsan, onu da, özünü də qorumaq mümkün olmayacaq.
Fıdı həkim:(Tərəddüdlə) Amma... sən məndən nə istəyirsən?
Məstan:(Süzərək gülümsəyir) Çox kiçik bir şey. Sən sadəcə öz işini görəcəksən. Nanorobotları onun bədəninə yeridəcəksən,. Əvəzində mən sənə güvənəcəyim bir adam olaraq qapılarımı açacağam. Fikirləş, Fıdı. Bu dünyada bir tərəfdə olmaq lazımdır, ya qaliblərlə, ya da... (səsini qaldırır) itkilərlə.
Fıdı həkim:(Gözlərini qaldırıb, narahatlıqla baxır) Amma bu... düzgün deyil, Məstan. Mən and içmişəm. İnsanlara kömək etməyə söz vermişəm.
Məstan:(Şiddətlə masaya vurur, sonra yenə sakitləşir) Ənd içmək! Dünya sənə o andını xatırladanda sənə nə verdi, Fıdı? Mən sənin xilasınam, mən sənin gələcəyinəm. İndi seçim et: ya mənim tərəfimdə olacaqsan, ya da öz vicdanının səni hara aparacağını görəcəksən.
(Fıdı həkim çırpıntılı bir nəfəs alır, tərəddüd edir, amma nəhayət başını yavaş-yavaş tərpədərək razılığını bildirir. Məstanın dodaqlarında incə, amma soyuq bir gülümsəmə yaranır.)
Fıdı son dəfə niyə məhz Yusibovun qurban olduğunu soruşdu?
-Məstan belə cavab verdi:Uzun zamandır planımın içinə zibil etməyə yaxınlaşan yeganə adam o idi,bəlkədə hər zaman döngüsündə də o olacaq,kim bilə bilərki bəlkədə alın yazısı elədi,ilahi bir qurban!
Klinikaya bənzəyən bir otaq. Hər yer steril və soyuqdur. Yusibov masaya bağlanıb. Gözləri Fıdı həkimə zillənib, qorxu və xainlik hissi ilə doludur. Fıdı həkim cihazları hazırlayır, əlləri titrəyir. Məstan kənarda dayanıb, sakitcə siqar çəkir, üzündə razı bir ifadə.
Yusibov:(Fıdı həkimə baxaraq, zəif səs tonuyla) Fıdı... sən mənə xəyanət etməzsən. Bu, zarafatdır, deyilmi? Sən bizim dostluğumuzu unutmazsan...
Fıdı həkim:(Sözsüz qalmış, gözlərini Yusibovdan yayındırır) Mən... mənim başqa yolum yoxdur, Yusibov.
Yusibov:(Qəzəb və ümidsizliklə) Mənə xəyanət etmək üçün nə qədər ödəniş aldın, Fıdı? Nə qədər? Mən sənə inanırdım! Bizim dostluğumuz...
Məstan:(Söhbətə müdaxilə edir, istehzalı bir tonda) Ah, nə emosional səhnədir! Amma bu, mənasızdır, Yusibov. Dostluq... bu gün dəyəri olmayan bir valyutadır. Fıdı artıq öz seçimlərini edib. İndi isə şüurunun açıq qalacağını bilmək sənin üçün yaxşı bir təsəlli olacaq. Axı sən öz qurbanlığını tamamilə dərk edə biləcəksən.

Fıdı həkim:(Çətinliklə nəfəs alır, Məstana baxır) Məstan, bəlkə... bu, lazımsızdır. O, artıq məğlub olub. Daha çox əzab çəkməsinə ehtiyac yoxdur!
Məstan:(Qəddarcasına gülür) Lazımsız? Bu, mənim sənin üçün hazırladığım dərsin bir hissəsidir, Fıdı. İnsanlara güvənməyin necə təhlükəli olduğunu öyrənməlisən. Həm də Yusibov hər şeyi hiss etməli, anlamalıdır. Bu, mənim ona verdiyim son "hədiyyədir."
Yusibov:(Üzündə acı bir təbəssüm yaranır) Fıdı, sən Məstanın oyununda bir fiqursan. Bunu başa düşürsənmi? Sən heç vaxt qalib olmayacaqsan.
Fıdı həkim:(Başını aşağı salır, qollarını süstcə yana buraxır) Bağışla, Yusibov...
(Fıdı həkim cihazları işə salır. Robotlar Yusibovun ətrafında hərəkət etməyə başlayır. Məstan bu səhnədən zövq alır, sanki hər bir saniyənin dadını çıxarır. Yusibovun qışqırığı otağı bürüyür, amma Fıdı həkim gözlərini yumub başını çevirir.
Zaman maşınının laboratoriyası. Fıdı həkim Yusibovun yarı canız halda zaman kapsuluna yerləşdirildiyini izləyir. Məstan hələ də zalım və sakit bir ifadə ilə hadisələri idarə edir.
Məstan:(Yusibovun huşsuz bədəninə baxaraq) Onu 2013-cü ilə göndəririk. Hədəf: Arzu. Sən nə edəcəyini bilirsən, Yusibov, ya da sənin içindəki robotlar bilirlər.
Fıdı həkim:(Yenə də tərəddüdlə) Məstan, bu... bu çox uzağa gedir. Bəsdir artıq! O, ölüdür. Niyə daha da əzab çəkdirirsən?
Məstan:(Qəzəblə Fıdı həkimə baxır) Hələ də anlamırsan? Bu, sadəcə bir oyun deyil. Mənim mesajlarım gələcəyə daşınmalıdır. Arzunun beyninə virus yerləşdirildikdə, onun vasitəsilə gələcəkdə nəzarət edə biləcəyim bir şəbəkə qurulacaq. Yusibov isə bu prosesin yalnız alətidir.
Fıdı həkim:(Səsini alçaldaraq) Sən bir canavarsan...
Məstan:(Gülərək) Ola bilər. Amma sən də mənimlə birlikdəsən, Fıdı. Bunu unutma.
(Yusibov zaman maşınına yerləşdirilir. Maşın işə düşür və Yusibov parlaq işıq seli içində yoxa çıxır.)
2013-cü il, kiçik bir kənd.
Kənd sakitdir, quşların səsi eşidilir. Arzu çəmənlikdə gəzərək evinə tərəf gedir. Qəflətən Yusibov uzaqdan görünür. O, qəribə və robotlaşmış hərəkətlərlə yaxınlaşır. Onun gözlərində heç bir ifadə yoxdur, amma içində bir mübarizə başlayır.
Yusibov:(Daxilində boğuq bir səs, robotların nəzarəti altındadır) Dayan! Mən bunu edə bilmərəm... Bu, mən deyiləm...
Robot sistemi:(İçindən gələn mexaniki səs) İrəlilə. Missiyanı yerinə yetir. Arzuya yaxınlaş və virusu daxil et.

(Yusibov, nə qədər müqavimət göstərsə də, robotların nəzarətindən çıxa bilmir. Arzu onu tanımır və qorxmuş halda geri çəkilir.)
Arzu:(Səsi titrəyir) Kimsən? Nə istəyirsən?
(Yusibov, iradəsinə qarşı olaraq, Arzunun üstünə hücum edir. O, qışqırır və çırpınır, amma xeyri olmur və öz alın yazısından qaça bilmir daha sonra isə Məstanın planlandığı kimi virusu Arzunun beyninə yerləşdirib özü isə ölür,Elə bu zaman 2077 ci ildə Zirzəminin dərinliklərində, illərlə sükut içində qalan köhnə bir kapsul işıqlanır. Qəflətən Yusibovun bədəni hərəkət etməyə başlayır. Soyuq metalın üzərində yatan bədəni titrəyərək oyanır. O, gözlərini açır, amma əvvəlcə heç nəyi seçə bilmir. Hər şey bulanıqdır – həm görüntülər, həm də xatirələr.
Qarışıq xatirələr beynində partlayış kimi qopur: keçmişdə yaşanan xəyanət, Arzuya edilən dəhşət, Məstanın amansız gülüşü... və ən əsası, bütün bunların mərkəzində onun özünün olması.
Yusibov (daxilində):"Bu mən idim. Mən idim… Mən o zalımın əlində sadəcə bir kukla deyildim. Mən iradəmi itirmişdim, amma bu, bəhanədir. Robotlar bədənimi idarə etsə də, beynim – ruhum – bütün bunları hiss etdi. Mən Arzuya toxundum. Mən bunu etdim. Bəs niyə, niyə özümə bəraət qazandırmağa çalışıram?"
Ayağa qalxmağa çalışır, amma bədəni zəifdir. Hər bir əzələsi illərin ağırlığını hiss edir. O, əlini paslı divara dayayır, nəfəsi qeyri-bərabərdir. Daxili səsi heç susmur.
Yusibov (daxilində):"Mən bunu planlamışdım. Bütün bunları əvvəlcədən görmüşdüm. Fıdı mənə xəyanət edə bilərdi. Məstan məni bir alətə çevirə bilərdi . Amma bu qədər irəli gedəcəyini düşünə bilməmişdim. Arzuya toxunacağımı... yox, buna inana bilmirəm. Bu qədər də zəif ola bilmərəm! Amma bəs onda niyə bu hiss məni içimdən məhv edir?"
Gözləri zirzəminin qaranlığında dolaşır. Hər şey ona həm real, həm də xəyal kimi görünür.
"Bütün bu illər... bu hadisələr... bunlar gerçəkdir, yoxsa mən sadəcə yuxudayam? Bəlkə də bu zirzəmi mənim cəhənnəmimdir. Sonsuz təkrarlanan peşmançılıq... Amma yox, mən planı hazırlamışdım! Arzunun beyninə yerləşdirilən virus... Məstanı məhv etməyin yeganə yolu budur. Bu, mənim məqsədim idi! Amma… məqsədə çatmaq üçün özümü qurban vermək yetərdirmi? Bəs Arzunun qurbanlığı? O, mənim günahım deyilmi?"
O, zəif addımlarla köhnə bir güzgüyə doğru gedir. Güzgü paslanmış və bulanıqdır, amma oradakı əksini görə bilir. Özünə baxır, amma bu üzü tanımır.
Yusibov (daxilində):"Bu mən deyiləm. Bu, canidir. Mən cani deyiləm! Mən xilaskar olmaq üçün bu yola çıxdım, amma nəticədə özüm ən

böyük qurbanı yaradan oldum. Arzu… yazıq Arzu. O, mənə heç nə etməmişdi. Onun gözlərindəki qorxunu necə unuda bilərəm?!"
Bir anlıq fikirlər dayanır. Dərin bir nəfəs alır, baxışları sərtləşir.
"Bağışlanmaq üçün bir yol yoxdur. Bunu bilirəm. Amma bu, hələ son deyil. Məstan hələ azaddır. O, hələ də insanları öz oyuncağı kimi idarə edir. Mənim missiyam hələ bitməyib. Əgər Arzunun başına gələnlər onun yoluna son qoymadısa, mənimkini də qoymayacaq."
Zirzəmidəki köhnə bir paneli işə salır. Mexaniki səslər otağı bürüyür. O, öz məqsədini yerinə yetirmək üçün hərəkətə keçir, amma bir tərəfi hələ də qırıq, parçalanmış və sonsuz peşmançılıq içindədir.
"Məstanı məhv edəcəyəm. Mənim həyatımın mənası budur. Amma bu mənanı tapmaq üçün özümü itirməli oldum. İndi artıq itirəcək heç nəyim qalmayıb."
Yusibovun ən sonuncu planı, Məstanı elə öz dövründə məhv etməkdir. Məstanın ölümünü, gələcəkdəki bütün planlarının dayandırılması üçün açar bir hadisə olaraq görürdü. Bu qərar Yusibovun daxili mübarizəsini sona çatdırmış, onun artıq başqa heç bir yol olmadığını qəbul etməsini təmin etmişdi.
Planın əsas mərhələləri:Məstanın Öz Dövründə Ölümü: Yusibovun məqsədi, Məstanı gələcəkdə yox, indiki zamanda öldürməkdir. Məstan öldürülən an, onun gələcəkdə Arzuya təcavüz etmək üçün göndərəcəyi Qoca Yusibovu göndərmək imkanını tamamilə aradan qaldıracaq. Beləliklə, Məstanın keçmişə müdaxiləsi və Arzunun taleyinə olan təhdidi sona çatacaq.Zamanın Axışını Dəyişdirmək: Məstanın ölümündən sonra, zamanın axışı dəyişəcək. Məstan artıq gələcəyin qaranlıq planlarını həyata keçirə bilməyəcək. Qoca Yusibovun 2013-cü ilə göndərilməsi və Arzunun beyninə virus yerləşdirməsi kimi dehşətli hadisələr baş verməyəcək. Məstan öldükdən sonra gələcəkdəki bu planlar artıq həyata keçməyəcək.Yeni Zaman Gerçəkliliyi: Məstanın ölümünə qədərki hadisələr zamanın bir xəttinə bağlanıb, amma onun ölümü ilə yeni bir zaman gerçəkliliyi başlayacaq. Bu yeni gerçəklilikdə Məstanın Arzuya qarşı törədəcəyi cinayət və Yusibovun təcrübəsi fərqli olacaq. Yusibov, zamanın axışını dəyişdirmək və özünü və Arzunu bu iyrənc plandan qurtarmaq üçün Məstanın öz dövründə öldürülməsini təmin etməlidir.Arzunun Qurtuluşu: Məstanın ölümünün ən böyük nəticəsi, Arzunun təhdiddən tamamilə azad olmasıdır. Yusibov, keçmişdəki bu müdaxilə ilə Arzunun taleyini dəyişdirmiş olacaq. Artıq Məstan heç vaxt 2013-cü ilə göndərilən Qoca Yusibovu Arzuya qarşı istifadə edə bilməyəcək, beləliklə, Arzunun təhlükəsizliyi təmin edilmiş olacaq.
Gecə saatları idi. Yağmur yağıb, şəhər sakitləşmişdi. Havanın sıx və soyuq rütubəti Yusibovun içindəki həyəcanı daha da artırırdı. Onun

qətiyyəti yerində idi, amma hələ də böyük bir həyəcan vardı. Hər şeyə hazırdı: Məstanı öldürmək üçün keçmişdə son bir müdaxilə edəcəkdi. O, artıq izləri təqib etmiş, Məstanın gizləndiyi yerin harada olduğunu müəyyənləşdirmişdi.
Yusibov, köhnə, incə tapançasını əlində sıxmışdı. Tapançanın üstünə susturucu taxaraq, hər anı ehtiyatla düşünür və tək bir səhvin böyük nəticələrə yol açacağını dərk edirdi. Yusibov üçün bu, həyati bir missiyaya çevrilmişdi – Məstanı öldürmək və Arzunu təhdiddən qurtarmaq.
Yusibov, Məstanın evinə yaxınlaşdı. Düşmənini tapmaq və onun müdafiəçilərini aradan qaldırmaq üçün nəzərdə tutduğu planı bir-bir həyata keçirirdi. Yağışın səsi ətrafa yayıldı, amma Yusibov bunu heç bir şəkildə eşitmirdi. O, yalnız qapı önündəki hədəfinə yönəlmişdi.
Yusibov evin qarşısına gəldikdə, Məstanın iki qoruyucusunu gördü. Onlar öz işlərini görürdü, heç bir şübhə yoxdur, amma Yusibovun sürəti və sükunəti ilə onların heç bir şansı yox idi. Birinci adamı gözlənilmədən arxadan vuraraq yerə yıxdı. Susturucudan çıxan səs demək olar ki, eşidilmədi. İkinci adamın nəsə hiss etdiyini görən Yusibov, heç vaxt gözləmədiyi bir anda onun arxasında idi. Onu da sürətlə və təmiz şəkildə məhv etdi.
İndi hər şey hazır idi. Yusibov Məstanın yatdığı otağa yaxınlaşdı. Yağışın səsi və gecənin sükunəti hər anı daha da həyəcanlı edirdi. O, özünün və Arzunun gələcəyini dəyişdirmək üçün bir neçə saniyəyə sahib idi. Məstan, hələ heç nəyi hiss etmədən Yusibov otağa daxil oldu. O, yatmış vəziyyətdə idi və Yusibov üçün bu, tamamilə əlverişli an idi.
Yusibov tapançasını çıxardı və Məstanın yatdığı yerdə onun nəfəs almasını eşitdi. Bir neçə saniyəlik dərin susqunluqdan sonra Yusibov, Məstanın başını hədəf alaraq təmiz və sürətli bir zərbə ilə onu öldürdü. Susturucunun yaydığı səssiz atəş, bu dəhşətli hərəkəti tamamladı. Məstan artıq həyatını itirmişdi. Yusibov, Məstanın bədəninin yanında bir müddət dayanaraq düşündü: "Bu, son deyil, amma başlanğıc da deyil. Sadəcə bir qurtuluş."
Yusibov, artıq Məstanın öldürülməsi ilə zamanın çox fərqli bir yola yönəldiyini başa düşürdü. Onun bütün əməlləri və cəhdləri, gələcəkdəki planların qarşısını almış, bir çox həyatlar dəyişmişdi. Arzu heç vaxt təcavüzə uğramamış, və ölkə tamamilə başqa bir düzənə düşmüşdü. Bu yeni gerçəklikdə heç kəs artıq Məstanın və onun iyrənc planlarının izlərini bilmirdi.
Yusibovun ağlında bir çox suallar vardı. “Bunlar nə qədər gerçəkdir? Mənim həyata keçirdiyim bu dəyişikliklər sadəcə mənim şüurumda mı var, yoxsa bütün dünya artıq yeni bir xətt üzrə irəliləyirmi?” – bu düşüncələr onu sıxırdı.

Yeni zaman gerçəkliklərində heç kim, heç bir şey bu baş verənləri xatırlamırdı. Arzu normal həyatını davam etdirir, Məstanın və onun cinayətkar planlarının heç bir izi qalmamışdı. Dövlət müharibələrdən, çaxnaşmalardan uzaq, sakit bir dövrdə idi. Ancaq bütün bu dəyişiklikləri və hadisələri yalnız Yusibov xatırlayırdı. O, öz keçmiş zaman gerçəkliliyini, hər bir addımı və hadisəni, Məstanın ölümünü, öz daxili mübarizəsini və bu dəyişiklikləri yaddaşında daşıyırdı.
Bir anlıq Yusibov özünü yenidən itmiş kimi hiss etdi. “Bütün bu hadisələr bir növ yuxu kimi gəlir. Ya da bəlkə də mən heç vaxt bu dövrə aid deyiləm?” – deyə düşündü. Onun üçün həqiqət, öz yaddaşından başqa heç bir şey deyildi. Başqaları üçün hər şey yeni bir başlanğıc kimi görünür, amma Yusibov bilir ki, bu yeni zaman gerçəkliliyində yalnız öz təcrübəsi və xatirələri qalır.
Yusibovun özünə verdiyi suallar heç vaxt tam cavab tapmadı. Onun həyatı bir dövrə daxil olmuşdu ki, heç kəs bu dəyişiklikləri hiss etmirdi. Yağmurda ərimiş bir zamanın içində, yalnız o, keçmişi xatırlayır və bu, onun bir növ yalnızlığına çevrilirdi. Zaman artıq onu bu dəyişikliklərlə yalnız buraxmışdı.
Yusibov zamanın axışının nə qədər dəyişdiyini və bu gerçəklikdə nə qədər təhrif olunduğunu hiss edir, amma heç bir şəxs, heç bir şey ona bu dəyişikliyin əsl səbəbini izah edə bilmirdi. Bir müddət sonra Yusibov bu yeni gerçəklikdə özünün fərqli bir varlıq olduğunu qəbul etdi. Heç kəsin bilmədiyi, yalnız özü tərəfindən yaşanmış bir tarix vardı və travmaları...